

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Pavli Segneri E Societate Jesu, Qvadräginta
Sermones**

Segneri, Paolo

Antverpiae, 1695

Sermo V. Die Lunæ post primam Dominicam. Distinctè explicatur horrenda confusio, quam in extremo die Iudicij experietur peccator, in ruborem datus, toto mundo præsentente.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52734](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52734)

Verbi efficacia efformata ! Circeæ & fabulosa epulæ quondam homines mutabant in bruta ; sed longè veriùs & efficacius cibus iste beneficus , de quo disserimus , bruta ipsa transmutat in homines ; & quid dico in homines ? in Seraphinos. Hic certè Moysen quendam in Ægypta ex feroci sicario in devotum mutavit monachum , sermone unico , quem fortè fortunâ de inferorum pœnis audivit , commotum. Hic Pelagiam , infame scortum , in eremi incolam ; Thaidem propudiosam & discolam in penitentem transformavit. Et ô vos fortunatos ! Auditores , si metamorphosi aequali vos ex imperfectis Sanctos efficiat ! quis ergo cibum tam robustum , tam potentem & prodigiosum non appetat ? Iterum ergo omni virium contentione vobis ingemino : excitate in vobis hanc famem , hanc efflictim à DEO postulate , hanc acuite ; hanc , si experimini , postpositis omnibus aliis negotiis , explete , satiate. De miscellis Sionis incolis , gravissima fame oppressis , affirmavit Propheta , quòd cibi amore pretiosa quæque prodigi effuderint , nullâ habitâ auri , aut argenti , aut gemmarum ratione : *dederunt pretiosa quæque pro cibo adrefocillandas animas.* Thom. Hoc & vobis agendum est : prodigenda sunt omnia , cælestis nutrimentû amore , *pretiosa quæque* , Auditores , *pretiosa quæque*. Cùm de Verbo Divino audiendo agitur , negligenda sunt corporis commoda , non curanda fortunæ bona , non vacandum litibus , non tempus amicorum visitationibus , nec petendis dandisve informationibus terendû est : certè Esau famelicus , nec jus natalium pensi habuit , sed illud non absque vituperio pulmento lentium postposuit ; alij in famis angustiis , & vestitum , & supellectilem pignori exposuerunt. Ægyptij regionem totam Josepho Proregi , & supremo œconomo celsère ; eja , etiam animo sua præbeatur esca , insuper habito quocunque dispendio vel jacturâ.

SERMO QVINTVS.

DIE LUNE POST PRIMAM DOMINICAM.

Cum venerit Filius hominis in majestate sua , congregabuntur ante illum omnes gentes.

Matth. 25.

I. Uo usque tandem abutemur DEI patientiā, hæcenus tam paternā & longanimi? an non ille, velut ad omnem surdus injuriam, ad hoc usque temporis continuit? sed nunquid scimus, irritatam diu patientiam in furorem degenerare? Eia! agite Angeli, mentes cælestes! tubæ sonitum date, diem illam supremam & horrendam promulgate, ut videant protervi, decretoriam adesse horam. Obscuramini cæli, & non nisi micantibus fulgetris lucete! flammis pluite voracibus, omnesque hominum possessiones in cineres redigite: dehiscite tellus, & superba palatia absorbe! Erumpite è silvis feroces bestię, & miseros mortales, ex utriusque ruina profugos, motuque consternatos! invadite, discerpite, lacerate, occidite! nemo furorem vestrum effugere se posse jactet impunè!

Verumenimverò quid ago? an non jam centies peccatoribus horum minarum suppliciorum nequicquam ingestæ sunt? ipse memini, me ætate magis juvenili, non sine studio & ornatu feralis eloquentiæ, diei illius terribilem apparatus descripsisse, nec tamen aulum dicere, ullum expalluisse, aut trepidantis animi signa dedisse. In eam ergo hodie deveni sententiam, cum de judicio finali perorandum sit, prætermittis omnibus aliis reorum suppliciiis, unum duntaxat, homini soli proprium explicandum assumere, minus id quidem vulgò cog-

nitum, tam grave tamen & atrox, ut, quisquis ejus gravitatem probe intelligit ac penetrat, totis meritò artibus contremiscat, si vel modicum humanitatis & sani sensus, reliquum habet. Dixi proprium soli homini: & quod illud supplicij genus esse creditis, quod soli homini proprium est? an fames, an verbera, flammæ, vulnera, mors ipsa? Nequaquam: horum enim malorum sensus brutis etiam communis est: quod autem soli homini dolere potest, est Confusio, erubescencia, pudor: *etiam juvenia percipi, occidi & cremari possunt, verecundari non possunt*; ut ingeniosè loquitur S. Thomas de Villanova, *tunc homo maxime, ut homo puniatur, quando pro delictis suis publicè confunditur.*

Non ergo à me hodie prætolamini, Auditores, ut, more aliorum oratorum, hypotyposin efformem exhalationum ignearum, per auras ferali aspectu volitantium, aut describam fragorem tonitruum, nimbos, fumum, ignitas pluvias, sagittarum grandines, solem lugubri & pullo obductum velamine, lunam sanguine stillantem, stellas in crinitos cometas degeneres, longum, velut in universali orbis luctu, radiorum syrma trahentes; hoc totum, inquam, à me minime expectate. Unicum & horrendum hodierna die spectaculum vestros ante oculos statuam. Peccatorem scilicet totius mundi oculis expositum, erubescentem, & pudore ac verecundiâ confusum. An non supplicium isthoc omnium maxime formidandum, dolo-

Conc. 1.
Dom.
Adv.

dolorificum, & crudele arbitramini? sic enim verò vobis fatendum est, si homines estis, & quidem, quales vos suspicio, tam ingenui, atque ad omnem humanitatem compositi. Animum ergo commodate, & quisquis nullo se horrore concuti adverterit, haud abs re timere potest, se scelerum assuetudine immutatum exuisse hominem, & brutum induisse.

II. Si ullum unquam opprobrium, aut illata contumelia exemplum vidit mundus, illud certè fuisse censendum est, quò Ammonitarum Rex Hannon Davidis Regis legatos violato gentium jure delpexit. Jussit ille singulis, mancipiorum instar, comam capitis novaculâ radi, truncari barbas instar scurrarum, vestes lumborum tenus abscindi omnes, & sic ignominiosè denudatos comparere coëgit in regia, inter aulae proceres & primi gradus ac characteris ministros: mox per plateas & urbis compita immenso concurrentis populi ludibrio raptatos & fannis expositos, domum pudibundos reverti. Satis est, quod sacra de ipsis affirmant Oracula: *erant viri confusi turpiter valdè*. Ego mihi certò perluaferim, nec levare oculos, nec hircere quidem præ pudore ausos, quin si immane hoc ludibrium morte sua redimere licuisset, non dubito, eos maluisse abscissum in ferali pegmate caput amittere, quàm ad eò turpem ignominiam pati. Quem ergo reprobis animi sensuum futurum existimatis, quibus opprobrium longè atrocius sustinendum est, nec illud coram una duntaxat civitate, vel

2. Reg.

10.

2. Paral.

19.

Gasp.

Sanct. in

hunc loc.

aulâ regiâ, sed in totius humani generis præsentia. Videbunt supremum Mundi Judicem, splendenti nube velut throno suffultum, Majestate tremendum, caelestium Procerum, velut assessorum, innumerabili coronâ stipatum. Videbunt Apostolos, Patriarchas, Prophetas, Martyres, in suos quemque ordines angusta intersubsellia divisos. Videbunt Confessorum cuneos, Virginum turmas, Anachoretarum agmina, & non dicam manipulos, sed integros angelorum exercitus, coruscantibus armis spectabiles, qui per immensum aëris spatium diffusi, Angustissimum hunc confessum, non numero solùm, sed & pompâ, magnificentiâ, ac majestate conspicuum & formidandum reddent.

Coram hoc consensu, quem ausim appellare populum integrum è meris monarchis conflatum, velint, nolint comparere debent miseri damnati; comparebunt autem luridi, squalidi, turpes, abominabiles, nudi, & vilissimâ etiam lacernulâ aut centone destituti, quo ignominiam contegant, quamvis gravissimo pudore crucientur. Quæ hæc confusio, Auditores in ætius mundi præsentia? maximè cum instar maleficorum & capitalium reorum, ab infernalium satellitum catervis se violenter raptari viderint, qui ereptam Cælo prædam jactantes, ferociter in eos insilient, & nunc ludibriis & fannis, nunc stimulis & calcibus, nunc scuticarum & nervorum ictibus infesti, miseros urgebunt: an non verè adstabunt, *confusi turpiter valdè*.

valde ? certe tam confusi, ut in summa gratia loco numerarent, violentas sibi manus inferre posse, ut, corpore, animoque in nihilum redacti, tanto se pudori subducerent. Piso nobilis Romanus, cum quondam senatu sisteretur, sordida veste squalidus, quæ rei pro more induebatur, vix primo obtutu venerabilem Judicum confesum suæ intentum damnationi, senatores per sublellia longo ordine dispositos, accusatores in rostris ad perorandum paratos, populum densatis cuneis ad spectandum confluentem aspexit, cum pudoris impatiens, & tantorum oculorum in sese conjectorum verecundiâ suffusus, hæsit paululum deliberandus, mox arrepto, quem vestibibus abditum gerebat, pugione seipsum furens interemit. Quid ergo miseros peccatores in supremo iudicio facturos arbitramini, si arma illis præsto essent? quis eorum continere dexteras, frænare impetum, furorem reprimere valeret? Sed volent, nolent, ut testatur Ezechiel, totius iudicarij processus finis illis sustinendus est, *ut portent ignominiam suam, quodque summum calamitatis est, confundantur in omnibus, quæ fecerunt.*

II. Quod si vel comparere coram hoc tribunali tam gravem, quin & gravissimam verecundiam incurrit, quid erit, cum abscondita tenebrarum illuminabuntur? quando altâ & sonorâ voce processus illius ocultissima acta, delicta infamia, & secretissima facinora distinctè & minutim propalabuntur? nescio, quâ ratione

R. P. Segneri Quadragesimale.

melius hanc vobis confusionem explicem, quam si dixerò: fingite animo, me virtute Divinâ ad intusmorum vestrorum, quanti quanti estis, notitiam introduci, & certâ instructum scientiâ, exclamare palam; ecce tibi hanc feminam, quæ tota ad modestiam composita est! adulteram esse scitote, quæ sub religionis velo, & fictæ devotionis larvâ juveni propudiosè adhæret! Hem illum truculentæ in Dominum noxæ, illum patrati fruti reum! Illum in angulo delitescentem nôstis? dicam vobis, præstigiator est, & inimico clam è medio tollendo telam hisce diebus ordiri parat. Quod si hæc omnia velut notissima promulgarem, quæ nemo inficiari, aut negando infringere posset, quæ pudoris incendia, quæ flammæ & favillas in vultibus excitarem? an non tumultuarentur adversum me omnes? an non truci vultu ac gestu silentium mihi indicerent, terrerent aspectu aut clamoribus me compecerent? Plurimi versis in fugam tergis per templi fores se ocyus proriperent, ut sese pudori subducerent. Et ubi tandem locorum sumus, Auditores? nunquid in una solùm civitate? nunquid unico in templo? tantine sit, coram paucula gente pudore suffundi, & aliquantulam famæ jacturam pati? Vobis ergo relinquo judicandum, quid in præsentia & conspectu totius mundi futurum sit. Eia dolosi? imponite alacriter Sacerdotibus Christi in secreto sacræ exomolegeseos tribunali, culpas infames dissimulate, obscenas oc-

H culite,

culite, fucum & cerussam delictis vestris illinite, auriq̄ue lamellis, turpitudinem vestram obducite! an id etiam die illo supremo pariter vos facturos confiditis? tunc enim verò etiam in-viti confessionem non solum secre-tam, sed publicam facietis, voceq̄ue elatà ea omnia manifestabitis, quæ ex me modò audire gravissimum & in-tolerabile videretur, adulteria, per-duelliones, proprià oris vestri confes-sione patebunt. An mihi fortè non creditis? audite igitur Oseam Pro-phetam: *colligatæ est, inquit, iniquitas Ephraim; Peccator malitiam suam eà facilitate abscondit, quâ furtim conceptus à puella fetus initio cela-tur, ignorant parentes, nesciunt fam-iliæ capita, celatur ipsos Christi Vi-carios: absconditum peccatum ejus, sed præstolamini paululùm: dolores parturientes venient ei!* Vidistine un-quam puerperam partui vicinam? an illa continere se potest, & latens in visceribus pondus dissimulare! imò vel invita cogitur, gemitibus & cla-moribus se prodero. Ita peccatori accidet, Oseà teste: *dolores parturien-tis venient ei, dolores parturientis ve-nient ei: pariet tandem iniquitatem, quam concepit: effundet publicam in lucem adulterinos partus, quos in conscientia sinu noxiè celavit, suam-que turpitudinem summâ sui confu-sione & infamiâ manifestabit. Quis jam ruborem exprimat, inde emer-gentem! Novi ego juvenulam, paucis abhinc annis amoris insapiâ la-psam, gravi se implicuisse crimini, tanto dein confusionis horrore con-*

Oseà 13.
12.

cussam, quæ paritura imminēbat; ut advocatum celerrimè amasium ad eri-piendam sibi violentis manibus vitam impulerit. Erat ille tantæ humanita-tis (audite miseræ, & successum fata-lem vesani amoris perpendite!) erat ille, inquam, tantæ civilitatis, ut quamprimùm se ad gratificandum puellæ desideriis accinxerit, ferale illi toxicum propinaverit, & velut officio suo bellè functus, miserandam ad in-feros ablegaverit. O puella infelix! O filia inconsulta, improvida, stulta! quid enim te excusēs? Cogitate ta-men, Auditores! quid miseræ om-ni consilio destituta tunc accidisset, si post dissimulatum, quem ferebat, uterum, & devoratas prægnantium molestias, die clarâ & solenni, in me-dia Basilica, quâ ingens hominum copia confluit, improvisi partus doloribus fuisset obruta, & doloris vehementiæ ultra reprimendæ impar, post contorsiones corporis, & mixtas clamoribus convulsiones, tandem infame pondus deponere, & velut per torturam, expressam sceleris sui confessionem facere coacta fuisset? idque eo ipso in loco, in quo paulò antè ad omnem modestiam composi-ta confidebat? Superi boni! vos ipsi verecundiæ magnitudinem, po-puli concitationem, & totius cog-natæ familiæ motus considerate! an non furore amens ac percita ad mor-tuales Templi tumbas & sepulchreta accurrisset, ut sub apertis saltem tu-mulorum monumentis se absconderet? Hæc tamen quantumcunque con-fusio, infinitis minor est illâ, quam subi-

subibit peccator, cum non unum duntaxat scelus partum, sed innumeros in lucem effundere cogetur, nec id pauculos inter, aut junctos sanguine, sed mundo coram stante universo? Heu quibus singultibus pudorem testabitur, videns se in flagranti deprehensum, quos mugitus, quos fremitus faciet? *Audient gentes ignominiam ejus, dicam cum Jeremia, & ululatus ejus replebit terram.*

Jer. 46. 12.

Isa. 13. 8.

Invocabit amicos & notos, sed frustra; nemo enim illius partes aut suscipiet, aut sustinebit *Unusquisque*, ait Isaias, *ad proximum suum stupebit.* Fortunatus esset, si saltem hiantia illum monumenta absconderent, petrae & marmora contererent, aut molares lapides in pulverem redigerent! Expositus ergo totius mundi oculis stabit confusissimus, & longè diversus ab eo, quem se olim mentiebatur, invisus nimirum, execrabilis, atque omnibus exosus, nec ululatus, nec clamores ei proderunt, ut vel ab invocatis montibus speret pietatem. An non ergo censetis, Auditores, peccatores die illa supremam summam atque inexpicabilem pudorem passuros? nunquid verè

Job. 8. 22.

Ezech. 39. 26.

Psal. 108. 29.

confusione induentur, ut ait Jobus? nunquid confusionem portabunt, ut dicit Ezechiel? nunquid ut regii psaltis loquendi formulam utar, à capite ad calcem operientur sicut diploide confusione sua? Heu ergo miseros nos! ut quid tanto studio & exquisitis artibus impietatem nostram abscondimus? quid nobis prodest, sub Zeli justique fervoris schemate invidiz atque odio indulgere? cur sub justitiz laryà commodis

& lucris iniquis inhiamus? quid interest, quod tot obscœnissima facinora sub noctis & tenebrarum velo delitescant? quod sub vultu ad amicitiam composito clandestina, diraque odia tegamus? quod sub honestatis specie animum turpissimum circumferamus? tantò certè majus erit partus tempore opprobrium, tantò major erubescencia!

IV. Nec opponatis mihi, confusionis istius magnitudinem nimium à me exaggerati, cum omnibus communis futura sit. Palmaris enim verò, & gravissimus hic error est: nescisne, cur homines modò ob flagitia sua parùm erubescant, cum multos ejusdem turpitudinis socios ac complices se habere vident? quia nimirum peccati gravitatem, & erubescenz mensuram à corrupto vulgi judicio desumunt; vident enim peccati turpitudinem passim ita viluisse, ut plurimi gloriæ sibi ducant esse flagitiosos, sitque paulatim honoris & famæ materia, quæ ruboris & infamiz esse deberet. Verùm aliud longè judicium ferent die illa tremendà: tunc enim suis peccatum meritis æstimabunt, atque ad rectæ rationis bilancem librabunt, ut peracutè observavit Doctor Angelicus; *nunc confusio respiciet æstimationem DEI, qua secundum veritatem est de peccato.* Proh, quantum ergo erubescant miseri, cum sese turpissimi hujus monstri authores agnoscent? perpendite, quæso, quanto rubore perfusa fuit illustris illa matrona, quæ clavam Ecclesiæ tenente Martino quarto, si benè memini, Romæ si-

lium peperit, instar urfi pilosum, adun-
eis unguibus, pilis hirsutis, rictu bestia
deformem. Matribus hoc iudicium
relinquamus, formosæ proles tam cu-
pidis, si nondum habeant, & tam su-
perbis, si habeant, quantam credant
infelicis illius fuisse confusionem. Ec-
quid ergo dicent reprobi, si se scedis-
simi illius partus, peccati nimirum au-
thores aspiciant: hoc enim monstrum
est, cui nec Lernæ palus, nec lacus
Asphaltidis, nec stagnantes Cocyti
putei, simile unquam produxere; cui
horrore cedunt Gorgones & Scyllæ,
Cerberi & Centauri, Sphinges & Hy-
dra, Geriones, Minotauri & Piones;
imò peccatum est illud monstrum,
quod, quidquid in mundo monstro-
sum & terrificum est, genuit. Hoc
illud monstrum est, quod spiritus
Angelicos, tam excellentes prius &
nobiles, in scedissima demonia com-
mutavit; illud est, quod tantam in
genus humanum infelicitatem indu-
xit; illud est, quod cum DEI filius in-
dueret, tantum Divinis oculis horro-
rem iniecit, ut leprosi instar, aut sca-
bie malignæ correpti, etiam infamiam
maledicti ferre debuerit, *factus pro*
3.13. nobis, teste Apostolo, maledictum: an
non ergo gravissimè confundendos
creditis peccatores, cum videbunt se
monstri huius esse progenitores, neque
ullus eis modus supererit, aut partum
celandi, aut fortum abscondendi, aut
persuadendi aliis, esse partum non
suum, prout in cæteris monstrousi
partibus fieri solet.

V. Hæc tamen quantaecumque ve-
recundia comparari, me iudice, cum

illa non poterit, quæ tunc illos obruet,
quando à Christo, vultu ad majesta-
tem composito, suam sibi ingrati iudi-
nem, Divinæ ejusdem personæ ac pre-
tioso Sanguini tam injuriosam, au-
dient exprobrari. Profectò Audito-
res non satis assequimur, quanti mo-
menti opus sit, Christum pro nobis
mortuum esse; sed cum divino ali-
quando ejusdem conspectui sistemur,
tunc enim verò nos maleferiatos, crü-
dos & inhumanos fuisse agnoscemus,
dum ejus amore non solum pauperum
subsidium negleximus, sed etiam de-
bita Ecclesiis & Monasteriis jura sub-
traximus, aut injustè negavimus,
Christumque in imagine sua ignomi-
niosè despeximus; quæ non ergo con-
fusione, quo rubore vultum operiemus?
Alvarus Bassanus, supremus
classis Archihalassus, non minus navi-
gationibus à se institutis celeberrimus,
quàm victoriis de hoste reportatis
eximius, in mandatis à Philippo Se-
cundo Hispaniarum rege acceperat, ut
formidandum illum cogeret exercitum,
qui, infæustâ subinde expeditione in
Angliam motâ, disperit; cumque
navigia, tanto molimini necessaria,
adornanda essent plurima, commea-
tus & annonæ copia paranda, belli &
armorum apparatus instruendus, miles
insuper plurimus colligendus, non
poterat Alvarus tantâ, quam rex a-
nimo conceperat, celeritate tantæ
molis negotium absolvere, commo-
tus ergo in Archihalassum rex, voca-
tum in regiam, vultu turbato, & voce
gravi hunc in modum increpuit: *malè*
tu quidem pro benevolentia in te mea,
mihî

Fam.
Strad. de
bell. Belg.
dec. 2. l. 9.

mibi gratiam rependis! nec plura addidit; hæc sola tamen exprobratio, in domito ceteroquin cordi frangendo par fuit: egressus enim è conclavi regio Alvarus, vultum pudore suffusus, domum concessit, mox lecto infirmus decubuit, & paucorum dierum intercapedine vitæ terminum posuit. Nul- lum ego vestrum, Auditores, tantâ mentis inopiâ laborare crediderim, ut Christi iudicis & voci, & vultui, non plus Majestatis, & sacri horro- ris, quam terreni Regis attribuat; quæ ergo mens, quis sensus vobis erit, si in Di- vinum conspectum admissi, offensi, Numinis vocem, omni tonitru gra- viorem audietis? *Loquetur in irâ sua.* Nec ille vobis objiciet admittam in Divino servitio negligentiam, aut tarditatem, excusatione ac veniâ di- gnâ, sed læsæ Majestatis crimina, suæ personæ contemptus, nullâ tergiver- satione excusandos exprobrabit. Ego, inquit, tui amore in crucis ligno mortuus, gratum aliquod à te obse- quium sperabam: sed, edic ingratel an tanti amoris excessui respondisti? quid econtrariò in meam injuriam non designasti? nomen meum pes- fumdediti, servos meos calumniatus es, templa profanasti, verba mea lu- dibrio habuisti, blasphemis sangui- nem meam polluisti! an fortè nimium à te petii? imò illud duntaxat reve- rentiæ & honoris à te expectavi, ut ne eò usque vilis ac contemptus tibi forem, ut tuis me obsequiis indignû aestimares: centonem petii, quo cale- fierem tempestate frigidâ; panis frustulum, quo famelicus pascerer; tu

autem, quid adhæc? ut tuas mihi opes impenderes, in obscenâ thecatis dila- pidasti, profudisti in consortiis vitæ dissolutæ & profligatæ, attrivisti luxu immodico, in infami lupanarium for- nice dissipasti! Ecce, quid à te potuerim impetrare, postquam ad te redi- mendum in cruce mortuus sum? ut scilicet nemo hominum esset, quem non magis diligeres; nemo, quem minus aestimares, magisque contem- ptui haberes. Hæc Christus dicit, hæc exprobrabit; & quis adeò imper- territus, frontisque tam perfrectæ erit, ut vel vultum levare, aut dicen- tis conspectum possit sustinere! *Anse Nahum. 1.6.*
faciem indignationis ejus quis stabit?
Ah popule Christiane! *frons meretri- Jer. 3. 3.*
cis facta est tibi, noluiti erubescere! jam callum obduxisti; nec istæ crimi- nationes tibi vultum & colorem im- mutant; mutabis tamen, mutabis die illâ, tantoque ruboris incendio tibi facies exardescet, ut ipsæ etiam in- ferni flammæ mitius urere videantur. Audi, quid S. Hieronymus tibi inge- minet, tantum nimirum damnatorum opprobrium fore, ut omne momen- tum mille eis anni videatur, summeq; desiderent, æternæ damnationis sen- tentiam accelerari, ut se à Judicis præ- sentiâ proripere, & in abyssu inferni abscondere possint: *melius enim esset, inquit, damnatis, inferni pœ- nam, quam presentiam domini ferre.*
VI. Sed præstolare paulisper, dum ipsimet Ethnici ac pagani ad con- fusionem tuam augendam advocen- tur, qui luce fidei destituti, & Sacra- mentorum subsidio privati tam atro-

cia tamen, ut tu, facinora neuiquam
perpetrarunt. En! Illustris ex Ro-
mana Nobilitate Juvenis, Spurina
nomine, se silit, rarâ formæ elegan-
tiâ præditus; quam cum offendiculo
esse intuentibus adverteret, generoso
ausu ipsemet oblietavit, vultu sædis
vulnerum ac cicatricum notis defor-
mato, maluitque minus amabilis,
quàm minus pudicus haberi. Quid ad
facinus hoc, à D. Ambrosio rela-
tum respondebis, Christiane! qui
ornatu vano & lascivo aliorum oculos
irritas? utque plures formæ, velut ido-
li cultores nanciscaris, fictam capiti
caesariem affigis, luxum in vestibus
ostentas, genas fuco & cerussâ pin-
gis? Prohibet Anaxagoras, tenuis,
qui à patre ei obtigit, fundi possessor,
qui hujus etiam dominio sponte se
exiit, ut liberius & absque impedi-
mento humanis scientiis vacaret. Tu
verò quid dices, qui omne tuum
studium in accumulandis opibus po-
nis, omnemque salutis tuæ curam ne-
gligis? Veniet Torquatus, qui unius
duntaxat filij Pater, & filij quidem
Romano consulatu insigniti, hunc
ipsum propriâ manu mactare susti-
nuit, quod disciplinam militarem, felici
licet culpâ, turbârit. Et tu quid re-
pones, qui effrænem filiorum licen-
tiam toleras, ne fortè increpiti tristen-
tur? Quid de Phocione Græcorum ce-
leberrimo dicam? hic rerum gesta-
rum gloriâ insignis, & per livorem
ab æmulis ad mortem damnatus, ante-
quam paratam sibi cicutam hauriret,
interrogatus est, quid mandati filio
relinqueret peregrè degenti? dicite

illi ex me, respondit, ut omnis pater-
næ injuriæ oblitus, vindictæ sumendæ
animam deponat, & inimicis bona
pro malis rependat. Tu quid ad
hæc? qui non contentus, ad dis-
cerpendum æmulum proprios dentes
armasse, confanguineos etiam & ami-
cos omnes in partem odij advocas, &
inimicitiam Vatinianam in hæres
transmittis? Age Christiane! edissere!
an non immensa erit ignominia tua,
dum in gremio veræ Religionis enu-
tritus, tot scripturarum oraculis, Patrû
documentis, Sanctorum exemplis e-
ruditus, multos tibi barbaros & gen-
tiles virtute videbis antecellere, ad eò
ut solâ fide exceptâ, quæ tamen sine
operibus vituperio magis quàm glo-
riæ tibi erit, te nec justitiâ Aristidi, nec
vitæ integritate Seleuco, nec castimo-
niâ Palæmoni, patientiâ Socrati, veraci-
tate Pericli, mansuetudine Antigono,
nec proprii commodi contemptu E-
paminiondæ comparare possis? & hi
tamen omnes profundas inter tene-
bras cæcæ gentilitatis concepti, nati,
educati, absque ulla æternæ vitæ noti-
tiâ, ignari Evangelij, traditionum,
dogmatum, prophetiarum, prodigio-
rum, Sacramentorum fuerunt, neque
unquam noverunt, DEUM ex amoris
excessu in eorum gratiam inter acer-
bissima tormenta mortuum, uti tu
probè novisti. Quid ad hæc infelix re-
spondes? quid reponis? an non rubo-
rem hoc tuum augebit, totoque jam
vultu diffusam verecundiam intendet?
Certè nisi ita se res haberet, nunquam
Christus tanto verborum pondere
ad nos terrendos clamasset: *Viri Ni-*
nivita

Matt. 12. v. 41. & 42. *Nivita surgent in iudicio cum generatione ista, & condemnabunt eam. In quæ verba, quid Chrysoſtomus? nil aliud præter hoc unicum: Veniat ergo in mentem, quanta erit illa deriſio! Chriſtiano exprobrari à barbaris, Chriſti aſſeclam accuſari à Turcis, & à gentilibus ipsis condemnari! quanta hæc eſt confuſio, quod dedecus? quanta deriſio? quanta deriſio? quis illam ſatis explicabit? Boleslaus primus Poloniae rex, cum de belli ducibus nonneminem væcordem in prælio, & ignavum in conſpectu ſe exhibuiſſe vidiffet, eolum fæmineam auro ornataſ ei offerri, & ſila ducere coëgit, quo vultu, quâ fronte donum hoc regium exceperit, vos iudicate; certè digerendæ ignominia impar, in deſperationem actus, funem collo inſeruit, & ſibi gulam fregit. Quid ergo fiet, ſi Chriſtianus, ipſius Chriſti ſententiã, gentili & Ethnico comparabitur, nec ſolum comparabitur, ſed poſtponetur? fortis nempe debili, amatus inermi, deſtinatus ad ſceptra ſervo & mancipio ignobili? an non hæc ignominia ſenſu acerbiffima, omnem aliam longiffimè excedet? Niſi fallor, manu vultui admotâ ne agnoſcantur, ſe operient, & in planctus ac lamenta effuſi, cum Regio pſalte ejulabunt: O nos miſeros & infelices! *Confuſio faciei mea cooperuit me, à voce exprobrantis & obloquæntis, à facie inimici & perſequentis!**

Ps. 43. 16. VII. Ne quis tamen fortè erret, advertendum eſt, gentiles, quos adduxi, nullum in reprobos poteſtatis judiciariæ actum exercituros, quâ

ipſâ de cauſâ non dixit Chriſtus: *Sedebunt, & condemnabunt, quod proprium iudicis eſt, ſed ſurgent & condemnabunt, ut delatores; ſoli enim Chriſto iudici calites aſſidebunt, A-poſtolo teſte: Sancti de hoc mundo iudicabunt.* In quosnam autem reproborum Cœlites judiciariã ſua poteſtate uſuros arbitramini? nunquid in omnes? Ita verò: in eos tamen maximè, à quibus, dum viverent, ſingulari aliquâ injuriã affecti ſunt; hi præ reliquis in iudicium numerum & iudici partes allegentur: *Stabunt juſti in magna conſtantia adverſus eos, Sap. 5. 1. qui ſe anguſtiaverunt:* hos accurato examine diſcutient, in hos præcipuè fatalis decreti formulam conferrent, in hos ſententiæ decretoria fulmen intorquebunt. Nunc ergo mecum conſiderate ignominiam Herodi ſuſtinendam, dum iudicem ſuum habebit Joannem Baptiſtam, cui caput demeſſuit? quàm probroſum erit Neroni iudicari à Petro & Paulo, quos vinculis & infami cippo conſtrinxit? Diocletiano, iudicem habere Sebaſtianum, quem palo alligatum ſagittis confixit? Valeriano, habere Laurentium, quem craticula impoſitum aſſavit? Si enim magnanima Cleopatra, ne in Auguſti, in quem arma moverat, triumphum duceretur, viperam nudo pectori admovere, ejuſque morſu emori non dubitavit, quam tamen ſummis honoribus procul dubio coluiſſet Auguſtus, nec vivam iis defraudâſſet obſequiis, quæ vitâ functam venerat? quid ergo damnatos facturos & paſſuros exiſtimatis, ſi ſeſe quibuſcunque impenſis opprobrio

brío longè graviore possent subtrahere? in quam acerbos ejulatus ac fremitus præ pudoris vehementia erupturos eos censetis, dum prostratos se videbunt ad pedes nudipedum illorum, exalceatorum, vilium & neglectorum, quorum vitam & opera, velut delira ac stulta quondam deridebant? O confusionem tremendam! O despectum atrocem! Quàm verum esse experientur Iſaiæ vaticinium! *Adorabunt vestigia pedum tuorum, qui detrahebant tibi!* Ecce dignitate senatoriâ, consulatu & coronis inclytos, Fratricula unius gratiam implorantes, quem olim non tantùm cum fastu repellere solebant, sed nec preces admittere dignati sunt? Ecce Epulones, Lazari favorem ambientes, cui antea nec mucidi panis micas, canibus projectas indulgebant! Ecce Achabum Nabotho supplicem, cui quondam violento raptu vineam extorsit! Ecce Holophernem Achiori adgeniculatum, cujus olim admonitione superbo supercilio contempsit! Quæ major confusio vel mente concipi potest? Neque satis erit, impios æmulorum gloriam coram intueri; sed necesse erit, eorum tribunali sisti, ad iisdem cum potestate examinari, judicari, confundi, & quod omnem horrorem excedit, mortis aternæ reus condemnari quam primùm enim de corpore delicti palàm constabit, seque ad ferendam sententiam Christus accinget, Cælites ad unum omnes, pleno veluti choro & festivo applausu se jungent, & amaro cum risu damnatis insultabunt, ac dicent: Apage in-

Isa. 60.
14.

felix turba! *Discedite maledicti in ignem aeternum!* abite præcipites & in abyſſo inferni vos mergite! quid moras necitatis? *in ignem aeternum, in ignem aeternum!* procul hinc in malam crucem miseri! *discedite maledicti, discedite!* ad aeterna incendia, ad flammæ aternas, ite, ite, sepulti, immerſi! actum est: *ite in ignem aeternum, in ignem aeternum!* Hac domus vestra est, in omne retrò ævum parata! cælum enim, quod modò extremum suspicatis, aeternum desperate! *discedite maledicti in ignem aeternum!* His clamoribus urgebunt miseros, nec cessabunt impropriis, ludibriis, & si dicere fas est, sibilis persequi perditos, usque dum hianti fatiscens terræ barathro absorbeantur, atque ultimum confusionis complementum experiantur, quod psaltes regius expressit; *Erubescant impij, & deducantur in infernum.* Si enim tanta fuit Protoplastorum Evæ, & Adami erubescencia, dum sese è primi viridarij deliciis, paradiso, inquam, ejectos, & ad aratrum ac sulcos destinatos viderunt; si tanto pudore affecta est Agar, è latibus Abrahami unâ cum filio Ismaële expulsa; & peregrè vagabunda; si tantus rubor Mariæ Aaronis sorori injectus est, quando se leprâ percussam, & papilionibus populi sui vidit ejectam, quantumvis intra septem dies redeundi spes ei facta esset: quid miseris illis accidet, qui angelicarum mentium exclusi consortio, cælitum societate privati, cælesti illâ & beatâ sedis Empyræ regiâ exuti, infimo abyſſi profundo se conclusos aspicient, aternitate totâ

tota illic intra spirituum malignorum
confortium victuros? *Dabo vos, O*
verba Jeremia gravissima! *dabo vos*
in opprobrium sempiternum, & in igno-
miniam aeternam, qua nunquam obli-
vione delebitur, nunquam, nunquam!

VIII. Agite, Auditores, & finem
dicendo imponamus. An modò ves-
trum aliquis est, qui non horreat, vel
mente cogitare, ne tantæ aliquando
confusioni exponatur? Heu vos, si de
honore agitur, tactis aded delicati
estis, ut vel verbulo concitati assur-
gatis in iras, & unico linguæ aculeo
irritemini, nec dubitetis, in indigna-
tione præcipiti ferrum & arma corri-
pere sanguinem, mortem & exter-
nium crepare, ut vel levem contemp-
tum redimatis: interea autem igno-
minia tantæ periculum negligitis, cer-
tò vobis incubituræ? ignominia, in-
quam, tam decumana, gravissima,
nullaque unquam ætate finiendæ? *qua*
nunquam oblivione delebitur? Omnis
injuria, per hujus vitæ decursum illata,
brevis est; hæc autem, de qua lo-
quimur, an intelligitis? erit æterna
semper enim per omnem retrò ætatè
damnatorum oculis pudor ille & ve-
recunda observabitur, quâ die illâ
supremâ in totius mundi præsentia
afficientur, & si S. Basilio credimus,
in novas identidem furias illosaget,
ac velut à mente alienos & phreneti-
cos perpetuò torquebit: *Longè hor-*
rendior, quam ignis, erit ille pudor, quem
perpetuo retinebunt. Si ergo despectus
longè levior aded vos affligit, stupi-
di certè, insani, cæci, ac temerarij

R. P. Segneri Quadragesimale.

estis, si periculo longè graviori vos
exponere deinceps præsumetis.

PARS ALTERA.

I. S. Ed eja, dicite Auditores, nun-
quid concinnam vobis hodie
fabulam & commentum proposuisse
videor? O Pater! respondebitis, quæ
hæc tua est percunctatio? sermone, an
joco nobis loqueris? non utique fa-
bulosa, sed nimis quàm vera hæc esse
novimus. Verùm repeto meam inter-
rogationem, vosque obtestor, ut in-
geniè & absque rubore confiteamini,
an non ingeniosam vobis fabulam me
dixisse putetis? Bilem vobis moveri
video, & non sine commoti animi
sensu respondere vos audio, majori
apud vos in reverentia esse Historiam
Evangelicam, & veritatis æternæ o-
racula, quàm ut ea inter Poëtarum
fabulas numeretis: extremum mundi
judicium, dicetis, non velut anile com-
mentum ridemus, sed velut assertam
fidei veritatem veneramus. O exopta-
tatum responsum, si æquè verū, quàm
promptum foret! ut enim sincerè
mentem pandam, credebam ego, si
non omnes, plures certè vestrum in
eam adductos sententiam, ut vos quo-
que fabulam crederetis, qualem esse
plurimi alij existimant. Sed non Chri-
stiani, non Orthodoxi, non Catholici,
dicetis: imò & isti. Ad quid ergo tribu-
nalia Inquisitionis? Vos videritis: si
enim omnes ad Inquisitionis subsellia
rapi deberent, qui judiciū extremū fa-
bulâ credunt, forsan in te, o amata civi-
tas, angusti nimium carceres & ergastula
forent;

Ter. 23.
40.

Orat. 21.
de fut.
jud.

forent; occupandi essent horti ac campi, profananda Basilica, diruenda palatia, ut sat amplum carceribus spatium pararetur, imò dixissem propè per hyperbolem, si non veram, significantem tamen, obstruenda forent omnes civitatis portæ ac aditus, ut unus ex ea carcer efformaretur. Verùm tam præsumptuosus & impudens ego neutiquam sum, ut de vobis hoc dicere vel credere ausim, cum me minimè lateat singularis pietas & studium Religionis, quod hac in Urbe præ ceteris floret; illud duntaxat assero, præter Inquisitionis terrenæ tribunal esse & calesse illud; solùm damnat incredulos, qui tales apparent, istud etiam eos, qui hominum oculis non apparent; & horum è numero multos vestrum esse metuo, quamvis id pernegetis. Sed num plenam hodie dicendi libertatem mihi conceditis? ego autem etiam ultrò oblatam nolim admittere; eam enim licentiam in consessu tam nobili arrogare mihi non ausim, ubi tantos conspicio, quos annis & sapientiâ velut patres, & dignitate velut dominos meos suspicio: itaque partem orationis residuam cedo Præfuli, claritate natalium, antiquitate, doctrinâ, & morum sanctimoniâ conspicio: non enim grave vobis accidet, si adductum è Marsilia Salvianum hoc in suggestu constituam, ut divinâ suâ facundiâ vos erudiat. Eja! decernat ille, more magistri; ego, ut discipulum decet, percontabor. Quid censes, Præfulem Sapientissime! Auditores hi mei, ad quos matutino hoc tempore verba feci, extremum Judi-

cium verumne an falsum, fabulam an historiam putant? loquamur perspicuè, creduntne, an non? abstrahit prudentissimus senex à vobis omnibus, & ne ullum sigillatim offendat, in universum ita statuit: *Nemo est, qui se judicandum à DEO certus sit, qui non præstei, ut pro bonis operibus perennia bona capiat, vel ne pro malis mala aeterna patiatur.* O dictum benè! & hoc mihi sufficit, nec habeo, quòd vestram deinceps offensam formidem. Dicite ergo: si iudicium extremum creditis, quid agitis, ut, cum dies illa affulerit, faultâ sententiâ potiâmini, aut saltem, ne dirâ & infelici feriamini? idque tanto vestro decore, tantoque cum damno, quantum hæcenus demonstrare conatus sum? Cum in tribunali terreno causam magni momenti agitis, magna sollicitudine quæritis advocatos, remuneramini procuratores, demeremini causidicos, & officialium vobis benevolentiam conciliatis; dies noctesque inquieti discurritis, modò hujus, modò alterius Magnatis atrium teritis; modò hunc, modò alium è Doctoribus circa causa vestra merita informatis, legitis, speculamini, scribitis, recõdita tabularii scrima volutatis, ipsius etiam familia, & domesticarum curarum oblitus; jam manu loculis admotâ alium donis devincire, alium promissis demulcere satagitis, nullâ expensarû habitâ ratione; Principum intercessionem & suffragia conquiritis, nihilque intentatû relinquitis, ut adversarium in lite vincatis, vel saltem ad spem victoriæ eluctemini, sed edicite, obsecro!

fecero! an tantum laboris impenditis, ut sententiam in vestrum favorem à divino tribunali extorqueatis, ubi æternitatis negotium tractabitur? Eia, respondete! cur hæsitatis? cur moras trahitis? edicite, inquam, tantumne laboris & curæ negotio illi impenditis? Proh pudor! erubescio, vel verba super hac re facere! si semel quot mensibus sacra Synaxis obeunda suadetur, id enim verò nimium vobis videtur, si in noxarum expiationem poena salutaris inungitur, de ejus acerbitate querimini; si stabile pietatis exercitium assumendum proponitur, molestiam causamini. Saltem pravum illud consortium fuge: non possum, dicitis, lusum illum deferere; hoc equidem nolo. An non quadrantem horæ fero vespere animi scrutinio posses impendere? capiti nocet. An non matutino tempore sacræ lyurgie mysteriis interesse? non vacat. Saltem egenos stipe modicâ impertire, ut in die iudicij tuos patronos agant; *facite vobis amicos de mammona iniquitatis*; ære alieno gravor, numerosam alo familiam, insuper litibus exhaustus sum. Quis ergo injuriam vobis faciat, si dubitet, atque etiam neget, vos firmiter credere, quòd Divino aliquando tribunali sistendi, & in maximi momenti negotio judicandi sitis, cum nec mediam laboris ac curæ partem pro illius Iudicij felici successu impendatis, quam à terreno tribunali judicandi adhibetis? *Non creditis, Non creditis*, Salviani verbis utar, & licet credulitatem vestram verbis velitis asseverare, non creditis. Nunquid enim Divinum

tribunal minus humano metuendum censetis? an minoris momenti negotium, adversarios magis imbecilles, aut rationes magis expeditas arbitrari? num Judicem minus peritum, justitiam minus incorruptam, aut locum appellationi faciliorem creditis? Id ergo unicum dicendum restat, non credere vos, quòd sitis divino iudicio sistendi: *non creditis, non creditis, & licet credulitatem vestram verbis velitis asseverare, non creditis*. Et quid ultra dubitamus? Equidem lubens vobis concederem, vos id credere, si modo non eousque pertingeretis, ut Judicem, cuius tribunal adire necesse est, pessimis modis palam habeatis. DEUM immortalem! quis mihi det lachrymarum, verborum, fervoris & eloquentiæ copiam, ut hoc pro rei gravitate exaggerem. Itane creditis, vos coram tribunali Christi comparituros? & tamen, horreo dicere! mihi ferè vilis, nihil abjectius & despicatius vobis est, quàm Christus. Non ego hic de probis ac timoratis loquor. Vos, appello, vos, inquam juvenes moribus dissoluti, vos famina vanæ ac luxurii deditæ, vos manifesti peccatores, quid respondebitis? *quomodo credere vos futurum iudicem dicetis? apud quos nullus est minor, & despectior, quàm ipse iudex?* A Christo vos judicandos creditis? Bene est. Cur ergo huic interlusu identidem maledicitis? cur concitati in iras, blasphemis eum lacessitis? cur inter contractus perjuriis contemneratis? cur illum inter omnes animi relaxationes offenditis? cur Christi offensam minus, quàm alterius amici

*Idem
ibidem.*

*Luc. 16.
9.*

astimatis? cur Christo potius quam hujus vel illius personæ consortio renuntiare parati estis? cur prodigi fortunæ dissipetis & nummos, scurras inter, parasitos & ardeliones, canes inter, & equos, & scorta? cur Christo nihil? an ita terrenum hominem, si iudex vester est, tractatis? an eidem tantâ licentiâ in compitis & angulis obloquimini: tantâ ei petulantia insultatis? an pari temeritate & audaciâ illum in faciem contemnere audetis, quâ Christum domi suæ, in templo nimirum & Ecclesia, contemptui habere præsumitis? quem, licet sub Panis Eucharistici velo præsentem intueamini, in ejus tamen conspectu confabulari, garrere & risu solvi non dubitatis? quin nonnunquam Christi loco animatum Veneris simulacrum adorare non erubescitis? Eja, quod lubet, reponite; Christum judicem vestrum supremum, vos credere futurum, nunquam sanè persuadebitis: *Non creditis, non creditis, dixi vobis, non creditis, & licet credulitatem vestram verbis velitis adseverare, non creditis.*

2. Cor. 5.
30.

X. Sed cur quæso, id non creditis, Auditores? an non enim Fide Divinâ indubitatum est, egram ejus tribunalis, nemine excepto, comparituros omnes? *Omnes vos manifestari oportet ante tribunal Christi,* exclamat Apostolus. Quid ergo? an speciale exemptionis privilegium jactatis? an astu vos subducere & declinare hoc forum confiditis? an fugæ locum fore speratis? Hec toto cælo erratis; falsissima est vestra fiducia, spes inanis ag-

stulta. Legitur Scytharum Rex, Itanura nomine, quondam Dario Regi capitali suo inimico munus missile rarum ac insolitum, tria nimirum diversæ indolis animalia, glirem, piscem, & volucrem, cum sagitta veneno illitâ; ut significaret, Clemente Alexandri-
no teste, nisi se terræ cavernis instar talpæ abderet, aut piscis instar undarum fluctibus absconderet, aut admodum volucris in nubes & auras avolaret, manus suas & sagittam haud evasurum, Barbara hæc erat, & plena fastu jactantia. Sed dicite! manum DEI effugietis? nequaquam, si regio Psalti fides est: *Si ascendero in caelum, tu illic es.* Si talpæ instar intra terræ viscera me recondam: sagitta DEI me sequetur: *Si descendero in infernum, ades.* Si Oceani fluctibus piscis instar me immergam, illuc etiam sagitta DEI penetrabit: *Si habitavero in extrema maris: illic tenebit me dextera tua.* Nimis ergo blanditur sibi, quisquis DEI manum confidit effugere; quocumque fugies, semper in DEI territorio, atque intra dominii limites deprehenderis; universali pollet autoritate, ubique ministris abundat, ubique cœlestis illi militia præsto est, nunquam DEI manus evades, *Tuam manum effugere,* ait divinæ sapientia oraculum, *tuam manum effugere impossibile est.* Et necdum horrent vobis capitis pili, necdum contremiscitis? velut ignari aut increduli, quod horrendum sit, incidere in manus Dei. *O DEUS meus!* illabere, quæso, eorum mentibus, atque animos flectet ego enim; quavis eorum pedibus adyo.

advolutus supplex id peterem, frustra tamen operam & verba perderem, idque ab ipsis me impetraturum minime sperarem. Despero, inquam, despero: sed cur? an quia obstinati sunt, perfidi, & protervi? id quidem minime mi DEUS! sed quia ego peccator sum. Quam enim ratione hanc veritatem Auditoribus meis persuadere confidam, cum ego eos inter, qui me auscultant, pessimus sum? Tu ergo, mi DEUS! defectum meum benigne supplere, illumque solum, quem supplex efflagito, favorem mihi concedere digneris: unicum nimirum animam ex tot ac tantis presentibus mihi dona! Ita te per Sanguinem illum sacratissimum, quem in Crucis trunco profudisti, per liventes illas Vulnerum plagas, per tormenta & agonem mei amore exantlatum obtestor! Fortunatum me, & felicem! si tantum matutino hoc tempore mihi lucrum accederet; quas grates Tibi, quæ laudem encomia rependerem? quantum bonitatem tuam prædica-

rem? Saltem sperare id mihi liceat! Sed quæ illa tandem erit anima? tua forsitan, ô femina, quæ tanto tempore inter libidines, emarcuisti, nec isto è luto eluctari potes? An tu forsitan, Iracunde & furore sathanico effervescentes, usor projecte, adulter impudens, aut perfide scarie? An tu, qui contra conscientie stimulos, & animi remorsus gravem peccatorum sarcinam, tanta annorum intercapedine nunquam integrè deposuisti? Animam volo Domine, & perditissimam quidem: an eam mihi negas? an forsitan injuriam tibi feci, dum unam solum peterem? multas ergo sperabo, & forsitan omnes. An non enim, dilecti Auditores, an non in Iosaphati valle singuli congregabimur? ne permittite ergo, ut eo in loco à nobis mutuò dividamur, aut separemur; sed in id unum incumbite, ut ad dexteram locati, salvi omnes & securi, ad triumphum & gloriam destinati, nemine eum tanta sua ignominia excluso, comparemus.

SERMO SEXTVS.

DIE MARTIS POST PRIMAM DOMINICAM

Cum intrasset Iesus Hierosolymam, commota est universa civitas, dicens, quis est hic? Et ingressus Iesus in templum DEI, eiecit omnes vendentes, & ementes in templo. Matth. 21.

83.

Nescio.